

[Alfred Jensen.]

greb, et krigsudbrud. Derfor må i Danmarks og i fredens interesse raketskyts opgives.

Faren bliver jo ikke mindre ved, at landet knyttes nærmere og stærkere til Forbundsrepublikken Tyskland. Ministeren har ikke været særlig villig til at informere tinget om det samarbejde, der er etableret, eller om forhandlingerne angående tyske militærdepoter i Jylland. Når disse spørgsmål overhovedet er kommet frem til offentlig debat, skyldes det udelukkende indiskretioner fra tysk side.

Skønt offentligheden ved, at disse forhold er et vigtigt led i forhandlingerne om militærordningen, er det ikke omtalt i udvalgets beretning. Af materialet fremgår det dog, at Danmark og dets folk indgår som en integrerende del af den tyske krigsplanlægning. Så langt er man i øvrigt nået i denne tankegang, at chefen for vestre landsdelskommando, generalmajor T. K. Thygesen, tillader sig at sige, at der ikke er nogen grund til at hæfte sig så stærkt ved grænsen, da den kun er en lige gyldig streg på kortet.

En tidligere tysk rigskansler sagde hånligt om en traktat, at den kun var en lap papir. Nu tillader en anden mand, ganske vist en dansk, sig at betegne grænsen som en streg på et kort, ja, oven i købet som en lige gyldig streg.

Det er ikke det danske folks opfattelse. Grænsen mellem Danmark og Tyskland skal vel ikke være nogen hindring for fredeligt samkvem og handelsudveksling, men den skal dog være et værn mod anslag over for danske interesser og vor selvstændighed.

Man kan her ikke lukke øjnene for, at principperne i Potsdamaftalerne for efterkrigsudviklingen om at rydde den tyske militarisme bort med rødder, så den ikke igen kunne true verdensfreden, ikke er blevet efterlevet. De tyske monopolars og militaristers magtstilling er i strid med Potsdamaftalerne blevet genoprettet i Forbundsrepublikken i modsætning til Den tyske demokratiske Republik.

Ligesom monopolerne indtager en stærkere stilling i det økonomiske liv end før krigen, har tidligere nazister og Hitlergeneraler igen indtaget afgørende poster i regering, administration, domstole og generalstab. Fra officiel side tales der om revanche. Minister Seebohm, en her særdeles

velkendt herre, talte i september i fjor om annekstion af Sudeterområdet og gav udtryk for, at regeringen ikke ville hvile, før portene til Sudeterområdet var åbnet, så man atter kunne feste i den gamle rigsby Eger. Andre ministre har givet udtryk for, at de vesttyske militaristers stræben er et Tyskland omfattende Østrig, en del af Schweiz, Saar og Elsass-Lothringen.

Også i spørgsmålet om Tysklands genforening rasles der som bekendt med sablen.

Med dette og mere in mente er det dødsensfarligt for Danmark at indgå i et sådant samarbejde. Den vesttyske regerings kurs fører frem til krig, og med det samarbejde, der eksisterer i form af dansk-tysk fælleskommando, vil vort land blive draget med ind i ulykken. Derfor må det afbrydes. Den omfattende opinion mod de tyske militærdepoter viser tydeligt det danske folks indstilling over for maskepiet med de tidligere okkupationskræfter.

Fidusen med at give depoterne et andet dørskilt er for gennemskuelig. Man tænker på det gamle ord: man sætte ølse for, man sætte ølse bag, pølsen beholder dog sin smag. Tyske depoter og NATO-depoter er reelt det samme: de skal bruges af retirerende tyske styrker i den sidste fortvivlede kamp i Jylland. Da den tyske hær skal udstyres med atomvåben, må man vel regne med, at depoterne også kommer til at indeholde sådanne. Det ønsker hverken jyder eller andre danske; derfor også de mange protester.

Det er beskæmmende, at denne debat er foregået i den kolde krigs tegn, samtidig med at forhandlingstanken har vundet frem og bestræbelserne for at få gjort slut på den kolde krig kan notere fremskridt, jeg vil endda sige store fremskridt. Udenrigsministerkonferencen i Genève, hvori deltog befuldmægtigede repræsentanter for de to tyske stater, var udtryk for en ny ånd i internationale forhold. Selv om konferencen ikke mandede ud i indkaldelse af en topkonference, har den dog tjent til at nærme parternes stilling til hinanden i en række spørgsmål.

Bedringen i relationerne mellem Sovjetunionen og De Forenede Stater er også tegn på noget nyt. Ministerpræsident Khrustjovs besøg i USA og præsident Eisenhowers genbesøg i Sovjetunionen er stærke vidnesbyrd